

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

**ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ
ΑΠΟ ΔΑΚΡΥ**

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»

ΠΟΙΗΣΗ

ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ 1979

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΤΗΛΙΚΙΔΗΣ

Επικοινωνία: htilikidou@gmail.com

ΣΤΑΛΑΧΤΙΤΕΣ

ΑΠΟ ΔΑΚΡΥ

«Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΣΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟ»

Το έργο αυτό διατίθεται με άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού-Μη Εμπορική Χρήση-Όχι Παράγωγα Έργα 4.0 Διεθνές. Για να δείτε ένα αντίγραφο αυτής της άδειας, επισκεφθείτε το

<http://creativecommons.org/licenses/by-nc-nd/4.0/> ή στείλετε επιστολή στο Creative Commons,

PO Box 1866, Mountain View, CA 94042, USA.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

	Σελίδα
ΣΤΥΝΤΥΧΙΑ	3
ΓΡΗΓΟΡΕΙΤΕ... ..	4
ΤΑΞΙΔΕΥΤΕΣ	5
Η «ΣΟΥΣΤΑ»	7
ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΗΝ ΕΣΘΗΡ	9
ΕΛΕΟΣ...!:	10
ΟΓΛΟΥΜ... ..	11
ΑΠΟΚΡΙΣΗ	13
ΓΡΑΜΜΑ ΣΤΟΝ ΑΣΙΖ ΝΕΣΙΝ	15
ΠΟΡΕΙΑ ΕΙΡΗΝΗΣ 1981	17
ΕΙΡΗΝΟΔΡΟΜΟΣ — 1982	18
ΚΟΝΤΑΡΟΜΑΧΟΣ	20
ΠΡΟΣΕΤΧΗ	24
ΜΕ ΠΑΘΟΣ... ..	25
ΕΞΑΓΓΕΛΟΣ	27
ΚΑΗΜΟΣ	29
ΑΠΕΡΓΙΑ!	30
ΠΑΡΑΣΤΑΤΗΣ	31
ΠΙΚΡΑΝΑΘΕΜΑ	32
ΟΙ ΣΤΙΧΟΙ ΜΟΥ	36
Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΠΡΟΣΕΤΧΗ	37
ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ	38
ΟΡΟΣΗΜΟ	39
ΚΑΡΔΙΟΓΡΑΦΗΜΑ	40

ΔΙΑΓΝΩΣΗ	41
ΡΩΤΗΜΑ	42
ΕΛΠΙΔΑ	43
ΜΑΝΑ	44
«ΣΤΥΜΦΩΝΙΑ»	45
ΑΡΙΘΜΟΙ	46
ΜΗ ΞΑΣΤΟΧΗΣΕΙΣ	47
ΑΛΛΑΞΕ ΝΤΑΠΙΑ	48
ΠΑΝΟΠΛΙΑ	49
ΙΕΡΟΜΕΝΟΙ	50
ΔΙΑΘΗΚΗ	51
ΤΑΡΤΟΥΦΟΙ	52
ΤΨΙΣΤΥΧΝΟΙ ΗΧΟΙ	53
ΓΕΝΗΘΗΤΩ / ΣΚΟΤΟΣ...!	54
ΑΜΗΝ...	55
ΚΑΗΜΟΣ	56
ΘΑΡΡΩ ΠΩΣ...	57
ΗΛΙΟΒΑΣΙΛΕΜΑΤΑ	58
ΣΤΡΟΦΗ	59
ΞΑΣΤΟΧΗΣΑ	60
ΠΙΚΡΟΣ ΣΑΡΚΑΣΜΟΣ	61

ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ

1. ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΟΤΙΒΑ, ποίηση - 1953.
2. ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, (Τραγούδια τής σκλαβιάς και τής 'Αντίστασης), Ποίηση - 1956.
3. ΖΗΣΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ, τραγωδία - 1957.
4. ΠΟΙΟΣ ΕΚΛΕΨΕ ΤΟΥΣ ΟΙΚΤΙΡΜΟΥΣ ΜΑΣ, θέατρο πρόζας - 1966.
5. ΤΟ ΕΙΔΩΛΟ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩΠΑ, διηγήματα - 1967.
6. ΕΙΡΗΝΗ ΠΛΗΓΗ ΜΟΥ, ποίηση - 1972.
7. ΓΙΑ ΤΗ ΧΙΛΙΑΚΡΙΒΗ ΤΗ ΛΕΥΤΕΡΙΑ, ποίηση - 1973 (Β' ΕΚΔΟΣΗ).
8. ΕΔΩ ΠΟΛΥΤΕΧΝΕΙΟ..., ποίηση - 1974.

ΚΑΤΑΘΕΣΗ

Ἐγνοία μου, πρῶτ' ἢ λευτεριά,
Πληγή μου, ἢ εἰρήνη,
Τὸ δίκαιο, πίστη μου ἀκριβή,
Ἰσότη, τ' ὄνειρό μου.

ΕΚΕΙ.

Οὔθε κραυγές, — «πεινῶ», «πονῶ» . . . —

Ἐκεῖ καρδιά μου.

Ἄλαργ' ἀπὸ ζητωκραυγές κι' ἀπὸ παράτες.

Εἶναι νορὶς γιὰ γέλια καὶ γι' ἀγάλιασμα.

Ἄχνόφεξεν ἡ ἀνατολή, —στ' ἀλήθεια,—

Μά 'ναι μακριὰ τὰ ξημερώματα,

Κ' εἶναι βαθὺ στὴ δύση τὸ σκοτάδι.

Τ Ο Τ Ε...

Ξάφνου,

Δίπλα μου, — πολὺ κοντά, —

Ξεχώρισα τὸ χέρι σου,

Νὰ προβάλει κάτ' ἀπὸ τὸ χιόνι,

— Ὁχρό, μέσα στὴ λειψὴν ἀνταύγεια τοῦ φεγγαρόφωτου, —

Μὲ τὰ δάχτυλα τῆς ἀπαλάμης του κυρτά, — καθὼς σὲ χέρι ζητιάνου.

Δὲν ἤξερ' ἂν τὸ χέρι σου ἦταν «ἐχθρικὸν» ἢ «φίλιον»,

Ὅμως ἤξερα πὼς ἐσύ, ζοῦσες χτές,

— Πρὶν ἀπὸ τὴ νυχτερινὴ φονικὴ μάχη, —

Καὶ δὲν τοῦ ἀρνήθηκα τὴ χειραψία,

— Τὴν ὑπόσχεση ποὺ μοῦ ζητιάνευες.

Κ' ἀπὸ τότε,

Δὲν ἔπαψα νὰ τραγουδῶ στοὺς ἀνθρώπους,

Γιὰ τὴ ζεστή, καρπερὴ, μήτρα,

Ποὺ «κυοφορεῖ» ὅλες τὶς προσδοκίες τῆς ζωῆς,

Τὴν εἰρήνη.

Σοῦ τὸ ὑποσχέθηκ' ἀδελφέ μου,

Τότε...

ΤΟ ΜΕΝΤΑΓΙΟΝ*

Ὅταν ἀπαντηθήκαμε, — δίχως νὰ τὸ προσμέναμε: —
Στὸ τελευταῖο τετραγωνικὸ μέτρο γῆς,
— Μέσα στὴν ἀπεραντοςύνη τοῦ μετώπου, —
Καὶ δὲ σηκώσαμε τὶς κάνες τῶν τουφεκιῶν,
Νὰ σημαδέψουμε τὶς καρδιές μας,
Τὸ ξέραμε, βέβαια, καλά, πῶς
Προδίναμε τὶς πατρίδες μας.
Κι' ὅταν ξεδιψάσαμε,
Στὴν ἴδιαν ἀνάυρα, κάτ' ἀπὸ τὸ ριζμιὸ λιθάρι,
Καὶ μοιραστήκαμε τὸ στερνό σου τσιγάρο,
Κι' ἀποχαιρετηθήκαμε, στὴ γλῶσσα τοῦ ἀνθρώπου,
— Τὸ χαμόγελο, —
Τὸ ξέραμε, βέβαια, καλά, πῶς
Προδίναμε τὶς πατρίδες μας.

Ὅμως ἐγώ,
Κεῖνο τὸ χαμόγελό σου, ἀδερφέ μου,
Τὸ κρέμασα, μενταγιόν, στὸ λαιμό μου,
— Τριάντα χρόνια τώρα, —
Καὶ δὲ μετανιώνω.

* Τὸ ποίημα δημοσιεύτηκε στὸν ἡμερησιο τύπο, μὰ δὲ βρέθηκε. Ξαναγράφηκε, μὲ τὴ βοήθεια τῆς μνήμης, κ' ἴσως διαφέρει ἀπὸ τὴν ἀρχικὴ γραφή.

ΣΥΓΚΟΜΙΔΗ

Τὸ χιόνι,
Ἄπλοποίησε τὴ συνθετότητα τοῦ πεδίου τῆς μάχης,
Μὲ τὴν ὁμοιομορφία τοῦ σάβανου.
Μονάχα τὸ δικό σου χέρι,
Ἄρνήθηκε νὰ πειθαρχήσει στὴν «κατάφαση»,
Κι' ἀπόμεινε, πεισματικὰ τεντωμένο,
Νὰ ζητιανεύει, τὴ συγκατάβαση τῶν «ζώντων»,
Γιὰ τὴ ζωή.

Ὅμως, ἀλί του,
Ἡ μόνη συγκομιδὴ πὺρ πέτυχε,
Ἦτανε τὸ χιόνι,
Πὺρ χώρεσε στὴν ἀπαλάμη του.

Όταν,
 Ἄποσώσεις τὴν προσευχή σου,
 — προσφορὰ στὴν πίστη γιὰ τὸν τρόμο σου, —
 Μὴ σταματήσεις στὸ «Ἀμήν», μονάχα πρόστεσε :
 Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Όταν,
 Πάνω στὴν «Ὡραία Πύλη» τῶν ναῶν,
 Μοιράζεις στοὺς πιστοὺς ἀντίδωρο,
 — τὸ λεηλατημένο σῶμα τοῦ ἀνθρώπου, —
 Μὴ σταματήσεις στὸ «εὐλογία καὶ ἔλεος ἔλθοι ἐφ' ἡμᾶς», μονάχα
 πρόστεσε :
 Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Όταν,
 Τελειώσεις τὸ γράμμα στὴν ἀγαπημένη σου,
 — γιορταστικὸ πρόσφορο τῆς καρδιάς σου, —
 Μὴ σταματήσεις στὸ σὲ «φιλω», μονάχα πρόστεσε :
 Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Όταν,
 Στὸν δίσκο τοῦ μαυροπίνακα,
 Κερνάς στοὺς ἄγουρους βλαστοὺς τοῦ ἀνθρώπου,
 Τὴ λύση κάποιου θεωρήματος,
 — νερὸ τῆς «Κασταλλίας» στὴ διψασμένην ἔφεσή τους, —
 Μὴ σταματήσεις στ' «ὄπερ ἔδει δεῖξαι», μονάχα πρόστεσε :
 Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Όταν,
 Στ' ἀπάνεμο λιμάνι τῆς μακαριότητος, —στὸ κρεβατάκι του, —
 Στολίζεις τὸ γλυκοῦπνι τοῦ σπλάχνου σου,
 Μὲ δροσάτους ἀνθούς ἀπὸ τὸ λειβάδι τῶν ἐλπίδων σου,
 Μὴ σταματήσεις στὸ «νάνι νάνι», μονάχα πρόστεσε :
 Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Ὅταν,
Σὲ σκηνὴν θεάτρου,
Λάχει σ' ἐσὲ νὰ πεῖς τὸ στερνὸ λόγῳ τῆς παράστασης,
— τοῦ γέλιου ἀνθό, τοῦ κλαίτου μαργαριτάρι, —
Μὴ σταματήσεις σ' αὐτόν, μονάχα πρόστεσε :
Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.

Κι' ὅταν
Ὅρθός, σὲ στάση προσοχῆς,
Τραγουδᾷς τὸν «Ἐθνικὸν ὕμνον» τῆς ξέχωρης πατρίδας σου,
Μὴ σταματήσεις στὴ στερνὴ στροφὴ του, μονάχα πρόστεσε :
Κατάρα στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου.
Ἴσως τότες, ἀδερφέ μου,
Νὰ γίνεις ἄξιος,
Τῆς πατρίδας Γῆς.

Ξ Α Γ Ρ Υ Π Ι Ν Α Τ Ε . . .

Ἄπὸ τὴ δολοφονημένη χώρα τῆς Κύπρου,
 Ὁρθὸς στὸ μουράγιο τῆς ἀφανισμένης Κερήνειας,
 Μὲ τὰ γυμνά μου πόδια,
 Βαλτωμένα στὸ πηγμένο αἷμα τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν,
 Μὲ τὰ γυμνά μπράτσα μου,
 Βαμένα στ' ἄλλικο αἷμα τῶν νεκρῶν τοῦ βομβαρδισμένου γειτονικοῦ
σκολειοῦ,

Μὲ τὴ γυμνὴ καρδιά μου,
 Ζωσμένη ἀπὸ τ' ἀξειδιάλυτο σκοτάδι τῆς δαιμονικῆς νύχτας
τοῦ Ἄρη·

Βροντοφονάζω,

— Μὲ τὴ στοιχειωμένη φωνὴ τῶν ἄψυχων, —

Σ' ἑσᾶς ἀδέρφια μου ποιητὲς τῆς γῆς :

Ξαγρυπνᾶτε

Τὰ βαριὰ βήματα τοῦ βάρβαρου θεοῦ,

Ξεχωρίζουν καθαρὰ, στὴ σιγαλιὰ τῆς μεγάλης ἀναστρεψ νύχτας
τοῦ καιροῦ σας,

Νὰ ζυγώνουν στὰ σύνορα τῆς χώρας σας,

Νὰ ζυγώνουν στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν σας,

Νὰ ζυγώνουν στὶς κούνιες τῶν βλασταριῶν τῆς γενιᾶς σας,

Νὰ ζυγώνουν στοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ τῆς «ζωῆς».

Ἦ ναι, τὸ ξέρω πὼς δὲ φταῖτ' ἑσεῖς,

Ποῦ ἔναι τὰ δειλινὰ στὴ γῆ μας ὄμορφα κ' οἱ ροδαυγὲς γιομάτες
μάγια,

Καὶ τὴν πλανεύουνε τὴ Μοῦσα σας κ' ἀποξεχνιέται στὴ συντροφιά
τοῦ Νάρκισου.

Ἦ ναι, τὸ ξέρω πὼς δὲ φταῖτ' ἑσεῖς,

Γιὰ τὸ γλυκὸ κρασὶ ποὺ σᾶς κερνᾷ ὁ σκανταλιάρης γιὸς τῆς
Ἄφροδίτης,

Καὶ μεθυσμέν' ἡ πέννα σας, ἀγκομαχᾷ νὰ λουλουδίσει,

Τ' ἀριστούργημα τῆς ζωῆς σας.

Ὅμως,

Τὰ βαριὰ βήματα τοῦ βάρβαρου θεοῦ,

Ὅλο καὶ πιὸ καθαρὰ ξεχωρίζουν στὴ σιγαλιὰ τῆς μεγάλης νύχτας,

Νὰ ζυγώνουν,

Στὰ σύνορα τῆς χώρας σας,

Στὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν σας,

Στὶς κούνιες τῶν βλασταριῶν τῆς γενιᾶς σας.

.....

Ἄπὸ τὴ δολοφονημένη χώρα τῆς Κύπρου,

Ὁρθὸς στὸ μουράγιο τοῦ λιμανιοῦ τῆς Κερήνειας,

Γυμνὸς ἀπὸ κάθε ντύμα,

ὄνομα,

ἐθνικότητα·

θρήσκευμα,

Μὲ τὴν ἀπελπισμένη στερνὴ κραυγὴ τῶν νεκρῶν ποὺ μὲ τριγυρίζουν,

Βροντοφωνάζω :

Τ' ἀτσαλένια χέρια τοῦ Ἄρη, ζυγώνουν στοὺς δείχτες τοῦ ρολογιοῦ
τῆς ζωῆς.

Ἄκόμα λίγο καὶ θὰ σημάνει «ὥρα μηδέν».

Ποιητὲς ὅλης τῆς γῆς, ξαγρυπνᾶτε...

ΠΑΝΤΑ ΚΑΙ ΠΑΝΤΑ...

(Στους ζηλωτὲς τῶν κερκίδων)

Κ' ἦρθεν ὁ «Ἄρης» πάλι, —σιδερόφραχτος—
Κι' «ἄλωσε» τὶς «ἐστίες» μας,
Καὶ διαγούμησε τὴν πικρὴ ζωὴ μας.
Εἶχαμε ξεχάσει τὶς πόρτες τῶν σπιτιῶν μας ξεκλείδωτες,
Στὴ θιάση νὰ βρεθοῦμε στὶς κερκίδες τοῦ «θεάματος»,
Οὔθε ξεπουλούσαμε, στοὺς ἐμπόρους τοῦ πολέμου,
Ὅλες ἀντάμα τὶς ἔγνοιες μας :
Γιὰ τὸ ψωμὶ τῶν παιδιῶν μας,
Γιὰ τὸ δίκιο,
Γιὰ τὴν τιμὴ,
Γιὰ τὴν ἀδελφοσύνη,
Γιὰ τὴ λευτεριά,
Γιὰ τὴν εἰρήνη.
.....
Ἀλήθεια...
Μὲ τέτοιους φρουρούς,
Ποὺ ἀποκοιμοῦνται στὶς ντάπιες τῆς «ζωῆς»,
Πῶς νὰ μὴν ὀρίζει, λεύτερος, ὁ «Ἄρης»,
Πάντα καὶ πάντα ;

ΠΡΟΣΚΛΗΤΗΡΙΟ

- Ἐκεῖ στὰ σύνορα τῆς πατρίδας — Γῆς,
 Στὸ χεῖλος τῆς ἄβυσσος τοῦ Σύμπαντος,
 — πὸν κοιλοπονᾶ τὶς καινούργιες προσδοκίαι τοῦ ἀνθρώπου, —
 Συνεχίζεται τὸ προσκλητήριον τῶν ἀφταιγων νεκρῶν.
- «Μαθητῆς Ἀρχέλαος, τοῦ Ἐτεοκλῆ».
- «Ἄπὼν. Κάηκε στὴν πυρπόληση τῆς Θήβας, ἀπὸ τὶς Μακεδονικὲς
 φάλαγγες».
- «Νήπιον Χαρίσιπος, τοῦ Νικάνορα».
- «Ἄπὼν. Λογχίστηκε στὴν ἐκστρατεία τῶν Πλαταιῶν, ἀπὸ Πέρση
 κρανοφόρο».
- «Νεογέννητο Σαρίνα Σαρὸτ, τοῦ Ἀρὰτ καὶ τῆς Μίσρα».
- «Ἄπὼν. Σβουρίχτηκε στὸ χάος πάν' ἀπὸ τὰ τεῖχη τῆς
 Καρχηδόνας, ἀπὸ Ρωμαῖο χιλιάρχο».
- «Βρέφος Ἴζακ Σαλμὼν τοῦ Μελχισεδέκ».
- «Ἄπὼν. Χάθηκε στὴ σφαγὴ τῶν νηπίων τῆς Βηθλεέμ, ἀπὸ τὸν
 Ἡρώδη».
- «Βρέφος Στιεπὰν Στιεπάνοβιτς Γιακόβλεφ».
- «Ἄπὼν. Κάηκε στὰ κρεματόρια τοῦ Ἄουσβιτς».
- «Μαθητῆς Ὀσίρα Κουρασάβα, τοῦ Ὀζάκα».
- «Ἄπὼν. Λαμπάδιασε στὴν πυρὰ τῆς Χειροσίμα».
- «Μαθητῆριες, Μάρα Λή, Τσὲ Φέγκ, Τσὲν Γή, Σάο Σή».
- «Ἀποῦσες. Βρέθηκαν νεκρὲς στὰ ἐρεῖπια βομβαρδισμένου
 σχολείου τοῦ Βιετνάμ».
- «Βρέφος Γιαχέντιν Γιαχίρ, τοῦ Νουῖρεντίν».
- «Ἄπὼν. Πέθανε ἀπὸ πείνα, στὸν ἐμφύλιον πόλεμον τῆς Μπιάφρα».
- «Μαθητῆς Νταρίκο Γιομτώβ, τοῦ Ἀζαρία».
- «Ἄπὼν. Ἐξοντώθηκε στὸ σχολεῖο τοῦ Μααλότ, ἀπὸ κομάντος
 Φενταγίν».

.....
— «Νήπιο».

— «'Απών».

— «Βρέφος».

— 'Απών.».

— «Νεογέννητο».

— 'Απών.».

.....

Κ' ἐκεῖ,

Στὰ σύνορα τῆς πατρίδας — Γῆς,

Στὸ χεῖλος τῆς ἄβυσσος τοῦ Σύμπαντος,

— πὺν κοιλοπονᾶ τὶς καινούργιες προσδοκίαι τοῦ ἀνθρώπου, —

Τὸ προσκλητήριον τῶν ἄφταιγων νεκρῶν «Χερουβείμ», συνεχίζεται,

Παρουσία «κωφῶν»,

Νῦν

Καὶ ἀεὶ

Καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

ΕΓΩ ΘΑ ΦΤΑΙΩ

"Αν στὰ δικά σου χρόνια, σπλάχνο μου καὶ ρίζα μου,
Μὲ μάλαμα θὰ ξετιμιώνουνε τὸ ψέμα,
'Εγὼ θὰ φταίω, νὰ τὸ ξέρεις,
"Οπου δὲν πάσκισα, ὅσο τὸ χρώσταγα,
Νὰ θρέψω λογισμοὺς μὲ ἠλιαχτίδες.

"Αν στὰ δικά σου χρόνια, σπλάχνο μου καὶ ρίζα μου,
Μὲ λόγχεθ θὰ καρφώνουνε τὸ δίκιο·
'Εγὼ θὰ φταίω, νὰ τὸ ξέρεις,
"Οπου δὲν πάσκισα, ὅσο τὸ χρώσταγα,
Μὲ θώρακ' ἀτσαλένιο νὰ τὸ θωρακίσω.

Κι' ἂν στὰ δικά σου χρόνια, σπλάχνο μου καὶ ρίζα μου,
Διαφεντεφτὴ τῆς μοίρας σου τὸν "Αρη θὰ 'χεις,
'Εγὼ θὰ φταίω, νὰ τὸ ξέρεις,
"Οπου δὲν πάσκισα, ὅσο τὸ χρώσταγα,
Τὰ χέρια τῶν ἐμπόρων τοῦ πολέμου νὰ συντρίψω.

ΓΕΝΙΑ ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ...

(Γενιά τῆς κορούλας μου)

Δὲν εἶστε σεῖς «κάποια» γενιά,
μὲς στοὺς αἰῶνες, εἶστε ἡ «μιὰ κ' εὐλογημένη».
Δικό σας τ' αὔριο τῆς ζωῆς
κ' ἡ μοίρα τῆς πατρίδας — γῆς,
π' ἀργοπεθαίνει.

Αἰώνων ἄνομα, ντροπές,
ἀπ' τὴ γενιά σας, προκοπὲς ζητοῦν καὶ δίκια.
'Απ' τὴ γενιά πρὸ δὲ βλογᾶ
τ' ἄπρεπα χτῆς καὶ μολογᾶ
μόνο τ' ἀντρίκια.

Μὲ τὴν «πειθὸ» ἢ τὴ γροθιά,
ἀναμερεῖστε τὴ νυχτιὰ ποὺ σᾶς κυκλώνει.
Θρέψτε μ' ἀγάπη τὴν καρδιά,
γιὰ «πανανθρώπινη φιλιὰ»
καὶ ξημερώνει.

ΟΤΑΝ ΕΣΥ...

Όταν ἐσὺ ἀποξεχνιέσαι στὸ πανηγύρι τῶν κερκίδων,

Οἱ τύραννοι, πλάθουν, δίχως νὰ σκιάζονται,

— Ἄπὸ σκοτάδι, χολὴ κι' ὄμπιο, —

Τὶς ἀξημέρωτες νύχτες τοῦ ἀνθρώπου.

Όταν ἐσὺ ἀποξεχνιέσαι στὸ πανηγύρι τῶν κερκίδων,

Οἱ ἔμποροι τοῦ πολέμου, τροχίζουν τοὺς «κυνόδοντες» τῆς

ἀδηφαγίας τους,

Πάνω στὰ λιανισμένα κόκκαλα τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν.

Όταν ἐσὺ ἀποξεχνιέσαι στὸ πανηγύρι τῶν κερκίδων,

Τὰ τάνκς, δροσιζοῦν τὶς «πυραχτωμένες» ἐρπύστριές τους,

Στὸ αἷμα τῶν ἐπαναστατημένων βλαστῶν τοῦ ἀνθρώπου.

Όταν ἐσὺ ἀποξεχνιέσαι στὸ πανηγύρι τῶν κερκίδων,

Οἱ φαρισσαῖοι τῆς «Ἀρχῆς», σταυρώνουν τὶς ἐλπίδες σου,

Στὸν Γαλγοθὰ τῶν «ιδεῶν».

Όταν ἐσὺ ἀποξεχνιέσαι στὸ πανηγύρι τῶν κερκίδων :

Τὸ ψωμὶ «λεηλατεῖται» ἀπὸ τὸ στόμα τῶν παιδιῶν σου.

Τὸ πνεῦμα διακονεῖ στὰ σκαλοπάτια τῆς ἀμάθειας.

Ὁ σπόρος τῆς Ἀλήθειας, ἀνημπορεῖ νὰ καρπίσει, στὰ χέρσα χώματα

τῆς λογόκρισης.

Ἡ εἰρήνη κοιλοπονᾷ τὸν ἀγέννητο καρπὸ τῆς «πανανθρώπινης

φιλιᾶς».

Οἱ μαργαρίτες στὶς ἀκροποταμιές, σκιάζονται νὰ ὁμολογήσουν

τὴν ἀγάπη.

Όταν ἐσὺ, ἀποξεχνιέσαι στὶς κερκίδες...

Όταν ἐσὺ ἀποξεχνιέσαι...

Όταν ἐσὺ...

Σ' ΕΣΕΝ Α...

Σ' έσέν, αδελφέ μου δάσκαλε, ούθε τής πατρίδας Γῆς,
Ίκέτης ταπεινός, καταφεύγω και σέ θερμοπαρακαλώ :
Τ' αγουρο πνέμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, πού χουχουλίζεις στίς
ἀπαλάμες σου,
Μή τὸ θαφτίσεις στήν ἀτσαλένια κολυμπήθρα,
Ποῦ ξεχειλίζει ἀπό τὸ αἷμα τῶν νεκρῶν ἡρώων και μαρτύρων τής
Ίστορίας.
Τ' αγουρο πνέμα τοῦ μικροῦ παιδιοῦ, πού χουχουλίζεις στίς
ἀπαλάμες σου.
Σιργιάνισέ το, στοργικά,
Στίς λουλουδισμένες ἀλλέες τής πανώριας εἰρήνης,
Οὔθε βλάστησαν, σ' ὀρθρινές γαλάζιες ὄρες τοῦ ἀνθρώπου,
Τὰ θάματα τής σοφίας και τῶν χειρῶν του.
Κι' ἄν χρέος σέ καλεῖ,
Τὴν ἱστορία τοῦ Ἔθνους σου, στὰ νεοφώτιστα νὰ διδάξεις,
Γαλήνιος στήν ἔδρα,
Χαμήλωσε τὸν τόνο τής «ἔξαρσης» ἴσαμε τὴ λιγμολαλιά,
Καθῶς τὸν Ἄρη θὰ συστήνεις σὲ Ἀγγέλους.

ΑΛΛΙΟΙ ΚΑΙΡΟΙ...

Θά 'ρτουνε καιροί, ν' ἄλλιοι καιροί,
— Τῆς στόχασης καὶ τῆς ζεστῆς καρδιᾶς, —
Ποὺ τὰ παιδιὰ θ' ἀρνίζονται τὰ γέχια τῶν γονιῶνε,
Τὶ κείνα τῆς ντροπῆς θὲ νὰ λογιοῦνται σοδειές,
Ποὺ κάρπισαν,
Στὸν ἴδρω τῶν ἀναγκεμένων,
Καὶ στῶν νεκρῶν στρατιωτῶν τ' ἄλλικο γαῖμα.
Θά 'ρτουνε καιροί, ν' ἄλλιοι καιροί,
Ποὺ τὰ στρατὰ θ' ἀρνοιῦνται νὰ κινοῦν, γιὰ βρώμικα σφετέρια,
— Θ' ἀπεργοῦνε.
Κι' ἄλλοι καιροί, —γαλάζιοι κ' ἡμεροὶ καιροί,—
Ποὺ οἱ ἀνθρώποι θὰ γκρεμίζουνε τὶς φάμπρικες τοῦ τρόμου.
— Θὰ σμίγουν τὶς πατρίδες.
Τότες,
'Αδερφέ μου, καλόμοιρε,
Παρακαλῶ σε, νὰ μὲ λογιάσεις,
"Οτι πολὺ, —όλοζωῆς,— ξαγρούπησα,
Στὶς ντάπτες τῆς εἰρήνης,
Νὰ μάχουμαι, μὲ τὴ ρομφαία, —τὴν πέννα μου,—
Τὸν «Ξαποδῶ» — τὸν ἔμπορα τοῦ αἱμάτου.

ΣΑΡΚΑΣΜΟΙ

I

Στὰ σύνορα τῆς ζωῆς,
Στοιχήθησαν οἱ νεκροὶ τῶν πολέμων.
Προφτάσι' ἔμποροι τοῦ αἱμάτου,
Ὁ κύκλος δὲν ἔκλεισε.
Χρειαζονται κι' ἄλλοι νεκροί.

II

Ἡ μικρὴ εἶδηση στὴν ἑφημερίδα· ἔλεγε πῶς,
Σὲ κάποιο νοσοκομεῖο,
Κάποιας πολιτείας τοῦ πλανήτη μας,
Κάποια γυναίκα,
«ἔτεκεν ἄρρενα πεντάδυμα»
καὶ πῶς,
«τὸ ἐν τούτων, ἀπεβίωσεν,
ὀλίγην ὥραν μετὰ τὸν τοκετόν».
Κ' ἐγὼ προσευχήθηκα :
Θεὲ μεγαλοδύναμε,
«Φύλαττε ὑπὸ τὴν σκέπην Σου» τ' ἄλλα τέσσερα,
Νὰ μεγαλώσουν νὰ γίνουν... στρατιῶτες,
Γιὰ νὰ πεθάνοῦν στὸ «πεδίο τῆς τιμῆς».

III

Λοιπὸν μὴ διστάζετε,
Πυρηνικοὶ καὶ μεταπυρηνικοὶ «κατεστημένοι», τοῦ «ἐλεύθερου
κόσμου».
Παραδῶστε τὴ σκυτάλη τῆς ζωῆς, στοὺς «ὀργισμένους νέους»,
— τὴν ἐλπίδα τῆς.
Ὁ ἄγουρος καρπός, στὸ κλαρὶ τοῦ δέντρου τῆς ζωῆς,
Κοιλοπονᾷ τὴν ὑπόσχεση γιὰ γούρμασμα.
Ὁ σάπιος, —διαμαρτύρεστε;—
Μονάχα τὴ βεβαιότητα τῆς φθορᾶς.
Θάρρος λοιπὸν «σεσηπότες»,
Αὔριο, μπορεῖ νὰ 'ναι πολὺ ἀργά.
Αὔριο, μπορεῖ νὰ ὀδηγήσετε τὴν «ἀγάπη»,
Στὴ Χειροσίμα τῆς.

ΣΧΩΡΑ ΜΕ...

Σχώρα με, γλυκὸ παιδὶ τῆς Βηθλεέμ,
Ποῦ μ' ὅλη τὴν ταπεινότη τῆς γέννησής σου,
Σὲ λογιάζω καλόμοιρο.
Τὶ ἐσὲ δὲ σ' ἀπολείψανε :
Τὸ χάδι τῆς μάνας κι ὁ ζωοδότης κόρφος της.
Ἡ ξάγρυπνη ἔγνοια τοῦ συντρόφου της καὶ γιὰ τοὺς δύο σας.
Ἡ θαλωρη τῆς φάτνης κ' ἡ ζεστασιὰ τοῦ ἄχερου.
Οἱ πυρωμένες ἀνασαιμιές τῶν ζωντανῶν,
Ποῦ χλαιάναν τὸν ἀγέρα, γύρω σου — νὰ μὴ κρυώνεις.
Οἱ λουλουδένιες ζωοῦλες τῶν δέκα χιλιάδων «νηπίων»,
Ποῦ πέθαναν γιὰ νὰ ζήσεις.

Ἐγὼ ἀπόψε,
Τοῦ καιροῦ μου τὰ βαρυόμοιρα λογιάζω.
Ποῦ στῆς Μπαγκόγκ τὶς τρωγλες, τραγανίζουνε τὸ κροῦο.
Στὴν κόλαση τῆς Μπιάφρ' ἀπὸ τὴν πείνα ξεψυχοῦν ὁμάδι.
Καὶ στὸ Βιετνάμ, ἀπ' τὶς ναπάλμ τοῦ Ἡρώδη Τζόνσον,
Τὴ λουλουδένια τους ζωοῦλα χάνουν.

Ἐχ... σχώρα με, γλυκὸ παιδὶ τῆς φάτνης,
Ποῦ τέτοια νύχτα, κάθε χρόνο,
Ὅλο καὶ πιὸ λιγότερο θυμοῦμαι
Τὴ Βηθλεέμ.

ΓΙΑ ΝΑ ΜΗ ΣΟΥ ΠΟΤΝΕ...

Εὐχαριστῶ σε, Σίμονα Κυρηναῖε,
Γιὰ τὴ βοήθεια ποὺ πασιζῖεις νὰ δώκεις, στὸ λειψὸ μου κουράγιο.
Ὅμως ἐγὼ κι' ἂν γονάτισα στ' ἀνηφορικὸ πετροστράτι,
Μονάχος θὰ ξαναστηλωθῶ καὶ θὰ τόνε σείρω τὸ σταυρό μου,
μέχρι τὸν

«Κρανίου τόπο».

Μονάχ' ἂν θές, σφούγγισε ἀπὸ τὸ μέτωπό μου τὸν ἴδρω
Νὰ μὴ μοῦ πληγώνει τὰ μάτια καὶ μοῦ θολώνει τὸ βλέμμα,
Τὶ ἐγὼ, τωραναὸς πρὸ πάντων, θέλω...
νὰ βλέπω.

Καὶ νὰ τὸ ξέρεις, Σίμονα Κυρηναῖε, φίλε μου, πὼς
Ὅτι πιότερο γνοιάζει, τέτοιαν ὥρα, εἶναι,
Νὰ μὴ γκρεμιστεῖς στὰ μισὰ τῆς στρατάς, μονάχα νὰ φτάσεις,
Στὸ τέρμα.

Γιὰ νὰ μὴ σοῦ ποῦνε ὕστερις πῶς...

«Ὡς πρόβατον, ἤχθης ἐπὶ σφαγὴν».

ΑΦΕΡΙΜ!

“Οταν γελᾶς,
Ἐντός σου θρηνοῦν,
Μυριάδες ἀπόκληροι τῆς γῆς.

“Οταν καλοτρῶς,
Ἐντός σου λιγοθυμοῦν,
Τ’ ἀμέτρητα πλήθη τῶν πεινασμένων της.

“Οταν χτίζεις,
Ἐντός σου κρυώνουν,
Οἱ στρατιῆς τῶν ἄστεγων τοῦ πλανήτη μας.

“Οταν φιλᾶς,
Ἐντός σου βογγοῦν,
Τὰ τάγματα «Χερουβείμ» τῶν νεκρῶν παιδιῶν ὅλων τῶν πολέμων.

“Οταν προσεύχεσαι,
Ἐντός σου σαρκάζουν, γιορταστικά,
Οἱ Ταρτοῦφοι, ὅλων τῶν αἰώνων.

Κ’ ἐσύ;

Γελᾶς

Τρῶς

Χτίζεις

Φιλᾶς

Προσεύχεσαι

Καὶ

«Κωφεύεις...»

”Αφεριμ.

Ο Τ Α Ν

Όταν στή Χιλή,
Δολοφονοῦν τὴν ἐλπίδα τῶν ἀπόκληρων,
— Τὸν πρόεδρο Σαλβατόρ Ἀλιέντε, —

Όταν στὴν Ταϋλάνδη,
Θερίζουν, μὲ ριπὲς πολυβόλων,
Τὸν ἀγένετο καρπὸ τῆς «ὑπόσχεσης»,
— Τοὺς φοιτητὲς τῆς Μπαγκόγκ. —

Όταν στὴν Κύπρο,
Μαδοῦν, ἄπονα, τὶς ἄλικες ἀνεμῶνες τοῦ Μάη,
Στὸ καρπερὸ λειβάδι τῆς ζωῆς,
— Τὰ ἔμβρυα στὰ σπλάγχνα τῶν μανάδων, —

Όταν
Κάπου τῆς γῆς
Καρφώνουν, πσιώπλατα,
Κάποιον
Ποὺ σήκωσε τὶς γροθιὲς στὸν οὐρανό, κ' «ἔκραξε».
— «Γιατί...;»
Τότες,
'Αδερφέ μου τῆς «βολῆς»,
Ξέτασε τὰ χέρια σου.
Θὰ τὰ βρεῖς ματωμένα.

ΠΑΡΑΛΗΨΕΙΣ

Τὰ χρόνια πὸ θ' ἀκολουθήσουν,
Φορτωμένα τὶς συνέπειες τῶν παραλήψεῶν σου,
Δὲ θὰ μπορέσουν, βέβαια, νὰ σὲ ὑποδείξουν, μὲ τὸν «ἀντίχειρα»,
Μήτε καὶ νὰ σ' «ἐγκαλέσουν», μὲ τ' ὄνομά σου,
Μπροστὰ στὸ δικαστήριό τῆς Ἱστορίας.
Ὅμως θὰ τὸ ξέρουν, —κι' αὐτό 'ναι βέβαιο—
Πὼς βρισκόσουν ἀνάμεσα στοὺς ἀδιάφορους
Καὶ στοὺς συμβιβασμένους,
Τῶν... «κερκίδων».

ΠΩΣ ΜΠΟΡΕΣΕΣ ΓΗ ΜΟΤ.;

Σὲ τούτη τὴν ἔρημη κόχῃ, τῆς παλιᾶς ἀλληλοσφαγῆς,
Ποὺ στοίχειωσεν ἀπὸ τοὺς στερνοὺς βόγγους τῶν ἀδικοχαμένων
ἀδερφῶν μου,
Σκύβω ἀπάνω σου, γῆ μου, ἀγάπη μου καὶ σκάβω,
Μὲ τὰ κουρασμέν, ἀπὸ τὸ κοντύλι, λιανόχερά μου, τὸ χῶμα σου,
Νὰ βρῶ τὴν καρδιά σου, νὰ τὴ ρωτήσω,
Πῶς μπόρεσες καὶ κάρπισες τέτοιο θεριό, τὸν ἔμπορα τοῦ πολέμου,
Πῶς μπόρεσες Γῆ μου, πατρίδα μου.
Πῶς ;

ΠΡΟΚΛΗΣΗ

Μὴ σηκώνεις τὸ κεφάλι σου, στρατιώτη,
Τώρα πὺ τὸ μπαράζ τοῦ πυροβολικοῦ μηνᾶ τὸ θάνατο,
Καὶ δὲν ἀφίνει πιθαμίτς' ἄδαρτο τόπο,
Ν' ἀποκρυφτεῖ καὶ νὰ μονιάς' ἡ ἐλπίδα.
Ἐκεῖ μπροστὰ σου, —δέξ,
Στὴν ἔρμη κώχη τοῦ διψασμένου βράχου,
Ἐνα λουλούδι ὀλάνθιστο, μιὰν ἀνεμώννα κόκκινη,
Μέσ' στοῦ θανάτου τὸ γιορτάσι, τὴ ζωὴ λογιάζει.
Ἀπλωσέ της τὸ χέρι σου, στρατιώτη,
Νὰ σμίξετε, λουλούδι κι' ἄνθρωπος,
Πρόκληση στὴν ἀσκήμια.

Π Ρ Ο Σ Κ Τ Ν Η Μ Ε Ν Ο Ι

Συχνά, στή διάρκεια τῆς κατοχῆς, ὁ λαός μας, πού μάχονταν ποικιλόμορφα γιά τή λευτεριά, ἐπαλήθευε κρούσματα συνεργασίας, τῆς ἄρχουσας πρὸ πάντων τάξεως μὲ τοὺς κατακτητῆς, πού μ' ἀρχικὸ κίνητρο τὸ κέρδος, ἔφταναν, ἀλάθεφτα, στήν προδοσιὰ τῆς πατρίδας καὶ τῆς Ἀντίστασης.

I

Ἐδὰ παλάτι ξήκαλο κι' ἀρχοντικὸ πανώριο,
Μὲ Πεντελήσια μάρμαρα καὶ Τσέχικο κρουστάλλι,
Καὶ στ' ἀκριβὰ τὰ δώματα, φωτοπεριχυμένα,
Ἀφέντες τρωῶν καὶ πίνουνε κι' ἀρχόντοι χαροκόποι,
Μὲ Γερμανούς, μὲ Ἴταλούς, μὲ Βούλγαρους βοϊνίκους.

Καὶ μιὰ γριούλα π' ἀπερνᾶ, ξωμάχ' ἀνταρτομάνα,
Στέκεται καὶ θιαμαίνεται καὶ πικροκαταριέται :
— Ἀνάθεμά σας πλούσιοι, τριπλοπροσκυνημένοι,
Ποὺ τριπλοπροσκυνήσατε τριπλοὺς κατακτητάδες,
Τώρα μὲ γέλια, μὲ χαρές, μὲ κέρδητα περίσσα
Κι' ὄντας αὐγίσ' ἠ λευτεριά, μὲ τοῦ λαοῦ τὰ κόπια,
Ἐσεῖς ξανὰς στὰ πλούτια σας, ξανὰς καὶ στὸ κουβέρο.

II

Πουλᾶκι ἀσημοφτέρουγο, κάτασπρο περιστέρι,
Σ' ὄριο κιβούρι κόνεψεν, ἀποσταμὸ νὰ πάρει.
Θωρεῖ τὰ μοσκολούλουδα, τοῦ τάφου τὰ λουλούδια.
Νὰ 'χουν τὰ φύλλα τους ξερά, τ' ἄνθια τους μαραμένα.
— Τ' ἔχετε, σεῖς τὰ λούλουδα, τ' ἔχετε τὰ βοτάνια
Κ' εἶναι τὰ φύλλα σας ξερά, τ' ἄνθια σας μαραμένα;
— Ἄχ καὶ νὰ τό 'ξερες πουλί, ποιὸς κεῖται στὸ κιβούρι.
Προσκυνημένος κείτεται, τριπλοπροσκυνημένος,
Ποὺ 'χε φαρμάκι στήν καρδιά, νῶμιο στὰ σωθικά του.
Κινοῦν καὶ πᾶν οἱ ρίζες μας νὰ 'θρουν θροφή στὸ χῶμα,
Γεύονται τ' ὄμπιο τὸ πηχτό, ρουφοῦνε τὸ φαρμάκι,
Μαραίνονται τὰ φύλλα μας, ρεύουνε κ' οἱ ἀνθοί μας.

ΜΙΑ ΚΑΛΟΜΑΝΑ *

Μιά καλομάνα, μιὰ κυρά, τῶν ἀντρειωμένων μάνα,
πουρνὸ κλαίει τὸν Γιώργο της, βραδὶ κλαίει τὸν Ἀλέκο
καὶ τ' ἄγρια τὰ μεσάνυχτα, τὸ Στάθη συμβουλεύει :
— Ἄμε, στερνό μου, στὸ καλὸ κι οὔθε νόριζ' ἢ μοίρα,
Μὲ τοὺς πολλοὺς, τοὺς ταπεινοὺς, μὲ τοὺς ἀναγκημένους,
ποὺ μάχονται γιὰ λευτεριὰ καὶ χάνονται γιὰ δίκιο,
κ' ἐσύ, μὲς στὰ γιουρούσια τους, διπλοτριπλοπροστάρης,
Κι' ἄν λάχ' ἢ ἔρημ μοίρα μου καὶ μοῦ ἔχει το γραμμένο,
κι ἐσέ, σὰν τ' ἄλλ' ἀδέρφια σου, ὁ χάρος νὰ κουρσέψει,
Ἐδὰ στὴν πόρτα τῆς αὐλῆς, σὰ βράχος θὰ ριζώσω,
σὰ βράχος θαλασσόδαρτος, σὰ ριζιμιὸ λιθάρι.
Θὰ βλέπω νιοὺς ν' ἀργοπερνοῦν, ἀγόρια νὰ διαβαίνουν,
θὰ λέω εἶμαι ἢ μάνα τους κ' ἐκεῖά 'ναι τὰ παιδιὰ μου.

* Τοῦτο τὸ ποίημα, (καὶ τὰ
δυὸ προηγούμενα) μνησῶνε
τὴν καινούρια δουλειὰ
τοῦ ποιητῆ.

ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γεννήθηκα,
Στὴν αὐλακιά ἐνοῦ σπαρμένου χωραφιοῦ,
— Ποῦ πιότερο τὰ γκαγκάνια κάρπιζε,
Πάρε τοὺς σταρίσιους σπόρους.
Τράνεψα, πάντ' ἀναγκεμένος,
— Σάμπως τὸ φτωχὸ κλαρί,
Στὴν ἀνεμοδαρμένη ράχη.
Δίψασα νὰ γνωρίσω,
Τὸ πρόσωπο τοῦ καιροῦ μου,
Μὲ τὴ δίψα τοῦ φρυγμένου κάμπου,
Στὸ κατακαλόκαιρο.
Δὲν πίστεψα σὲ θεούς.
— Προτίμησα τὰ παραμύθια μὲ τὸν ἄνθρωπο
Καὶ τὶς ὄνειροφαντασιές.
Δὲν πλεύρισα τὸν ἀδικητὴ,
Μῆτε γονάτισα μπροστά του.
Τραγούδησα τὸ δίκιο τῶν ἀπόκληρων
Καὶ τὴν εἰρήνη τῆς πατρίδας — Γῆς.
Δὲν πλούτισα.

Τ Α Υ Τ Ο Τ Η Τ Α

Τ' ὄνομά μου, ἄνθρωπος.

Πατρίδα μου, ἡ Γῆ.

Γλῶσσα μου, τὸ χαμόγελο.

Θρησκεία μου, ἡ λευτεριά.

*Ὀνειρό μου, ἡ εἰρήνη.

ΟΜΟΛΟΓΙΑ

Ἔχω τὸ ζεστὸ σπίτι μου.

Ὅμως ἀρνιέμαι νὰ ξεχάσω τὸ πατρογονικὸ λασποκάλυθο,
Ποὺ μέσα του πάγωναν, τὰ φτωχὰ παιδικὰ μου ὄνειρα,
Πριχοῦ καρπίσουνε τὴν ἐλπίδα.

Εἶμαι ντυμένος ζεστά.

Ὅμως ἀρνιέμαι νὰ ξεχάσω, τ' ἀπὸ φρέσκια προβιά τσαρούχια μου,
— Ἀμὶ καὶ τὸ χιλιομπαλωμένο ἴσώρουχο τοῦ πατέρα,—

Ποὺ πάγωναν, πιότερο τὴν καρδιά,

Πάρε τὴ σάρκα μου.

Εἶμαι χορτάτος.

Ὅμως ἀρνιέμαι νὰ ξεχάσω τὴ λαχτάρα μου,

Γιὰ μιὰ μονάχη μπουκιά,

Ἐπὶ τὴ μελωμένη φέτα, ποὺ τραγάνιζε,

Τὸ πλούσιο γειτονόπουλο.

Ἔχω βιβλία, σωρό.

Ὅμως ἀρνιέμαι νὰ ξεχάσω τὴν ἀνημπόρια μου, ν' ἀποχτήσω
ἕνα τους,

Γιὰ νὰ σβήσω τὴ δίψα τῆς ψυχῆς μου,

Μὲ τὰ κρουσταλλένια δροσόνερα, ποὺ καλάριζαν,

Στὶς ἀράδες τους.

Εἶμαι καλά, — μὲ δυὸ λόγια.

Ὅμως ἀρνιέμαι νὰ καταπιῶ,

Τ' ἀφιόνι τῆς βολῆς μου.

Κ' εἶμαι μαζί τους.

Μὲ τοὺς ἄστεγους.

Τοὺς γυμνοὺς.

Τοὺς πεινασμένους.

Τοὺς ἀξεδίπαστους γιὰ μάθηση.

Εἶμαι μαζί τους.

Γιὰ πάντα.

Ἔτσι ἀπλά, — δίχως νὰ τὸ προσπαθῶ.

Ὅπως ὅταν χαρίζεις τὴν «καλημέρα» σου,

Κι' ὅπως ὅταν χαμογελᾷς σὲ παιδί.

ΕΜΕΝΑ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΜΟΥ...

Ἐμένα τὰ τραγούδια μου, δὲν εἶναι ἀπὸ κἀντιο
Καὶ δὲ μελώνουν τὶς καρδιές, μονάχα τὶς πλαντοῦνε,
Ν' ἀντρειώνουν καὶ νὰ μάχονται, γιὰ λευτεριά καὶ δίκιο.

ΣΥΜΒΟΛΟ ΠΙΣΤΗΣ

Τὸ δικό μου Σύμβολο τῆς πίστεως,

Ἔχει ἓνα καὶ μόνον ἄρθρο.

«Πιστεύω στὸ παιδί,

Τὴν ἐλπίδα τοῦ κόσμου».

Δ Α Κ Ρ Υ Α

Στὴν Ἀνδροῦλα Ἀθανασίου καὶ τὴν Καλλιόπη
Χρηστάκη, τὰ παιδιά μου, τῆς Κύπρου.

Τάειδα στὴν τηλεόραση,
Νὰ τρέχουν, ἀλαφιασμέν' ἀνάμεσα στοὺς μεγάλους,
Σ' ἓνα φλεγόμενο δρόμο τῆς Βηρυτοῦ,
Μὲ τὰ μαῦρα λιανόχερά τους, σηκωμένα ψηλά,
— Δέηση στὰ φλύαρα πολυβόλα, πὺ σημάδευαν...
Τὶς καρδιές τους.

Κι' ἀπὸ τότες ὁ κόσμος ἀσκήμινε,
Καθὼς τονὲ θωροῶ μέσ' ἀπὸ τὸ στόχαστρο,
Κείνων τῶν ὑψωμένων παιδικῶν χειρῶν,
Ποὺ πέτρωσε μέσα στὰ μάτια μου.

Π Ο Σ Α....;

Τὸ πολεμικὸ ἀνακοινωθέν, — ἀναστάσιμο σάλπισμα,
Θριαμβολογοῦσε γιὰ :

Νίκες...

Νίκες...

Νίκες...

“Ὅμως στὸ γραμμόφωνο τῆς δικῆς μου ἔγνοιας γιὰ τὸν ἄνθρωπο,
Ἦ βελόνα κόλλησε...

Στὴν ἐρώτηση :

— Πόσα παιδάκια χάθηκαν...;

— Πόσα παιδάκια χάθηκαν...;

— Πόσα παιδάκια χάθηκαν...;

ΠΑΝΙΚΟΣ

Στὴν τηλεόραση :
Τελετουργικὴ περιγραφή,
Μιᾶς «ἐν ψυχρῶ» δολοφονίας.

(Γερμανὸς κομάντος, — φάντασμα τῆς νύχ-
τας, — θυθίζει, μὲ μανία, δίκοπο μαχαί-
ρι, στὸ λαιμὸ Ἀμερικανοῦ φρουροῦ, ποὺ
τόνε πλάνεψε τ' ἀνοιξιιάτικο δαίλι κι'
ἀποξεχάστη νὰ χαμογελᾷ στὰ ὄνειρά του).

Στὴ συντροφιά τοῦ σαλονιοῦ,
Κανεὶς δὲν ἔνωσε τὸ καλακονισμένο λεπίδι στὴ σάρκα του.
Κανεὶς δὲ βόγγησε.
Μονάχα τὸ μικρὸ κοριτσάκι τῆς οἰκοδέσποινας, ρώτησε,
— Στὴν ἄγουρη γλῶσσα του : —
— «Ζατὶ τὸν σκότωσε;»
Κ' ἐμεῖς,
Ποῦ, ξάφνου, συνειδητοποιήσαμε τὴν ἀδυναμία μας γι' ἀπόκρση,
Βιαστήκαμε νὰ καμουφλάρουμε τὸν πανικὸ μας,
Πίσω ἀπὸ 'να χαμόγελο συγκατάβασης,
Γιὰ τὴν παιδικὴν ἀφέλεια.

ΜΕΤΑΛΗΨΗ!..

Στους όλόφωτους Καθηδρικούς τοῦ «κέρδους»,
Οί ἔμποροι τοῦ πολέμου,
Μεταλαβαίνουν τὸ σῶμα κ' αἷμα,
Τῶν νεκρῶν στρατιωτῶν.

ΑΝ ΜΑΣ ΡΩΤΗΣΟΥΝΕ.....

Σὲ τοῦτες τὶς ὑποψίες ζωῆς,
— Τὰ σκελετωμένα Κυπριοτόπουλα, —
Ποὺ τὰ γυμνὰ πόδια τους βάλτωσαν στὴ λάσπη
Τῶν παλιῶν ἀντίσκηνων τοῦ Τσιακιλερό,
Κι' ὁ παρθένος λογισμὸς τους βάλτωσε στὴν καταχνιά
Τῆς ἀπορίας,
Τί θ' ἀποκρεθοῦμ' ἐμεῖς,
" Ἄν μᾶς ρωτήσουνε
— «Γιατί;»

ΑΧΡΑΝΤΟΝ ΑΙΜΑ!

Κύριε,
Σὲ τούτῃ τὴν ἐπινίκεια λειτουργία·
— Τῆς γραμμῆς «τῶν πρόσω», —
Τὴν ὕστερον ἡμέρα τῆς μεγάλης ἀλληλοσφαγῆς,
Οἱ στρατιῶτες στὴ «θεία μετάληψη»,
Δὲ θὰ χρειαστοῦνε τὸ αἷμα Σου.
Ἐπὶ τὸ ξέχειλο δισκοπότηρο,
Θὰ μεταλάβουνε τὸ αἷμα,
Τῶν νεκρῶν ἀδελφῶν τους.

ΤΟ ΜΕΓΑ ΚΡΙΜΑ

Φίλοι κι' ἂν μ' ἀρωτήσετε, ποιό 'ναι τὸ μέγα θάμα,
Εὐτὺς θά 'χετ' ἀπόκριση, τὸ «Χερουβείμ» τ' ἀνθρώπου.
Κι' ἂν πάλε μ' ἀρωτήσετε, ποιό 'ναι τὸ μέγα κριμα,
'Ο θάνατος μικροῦ παιδιοῦ, σ' ἄγριες πολέμων ὥρες.

ΠΑΡΑΛΗΨΕΙΣ

Ὅντες θωροῶ τοὺς σταυροὺς
Σὲ στρατιωτικὸ κοιμητήρι,
Τὶς μάνες, πρῶτ' ἀπ' ὅλα, λογιάζω,
Ποὺ τοὺς φύτεψαν,
Μὲ τὶς παραλήψεις τους.

ΜΕΤΑΝΟΙΑ

Όταν αντίκρισα,
Τὸ παγωμένο δάκρυ,
Στὰ μάτια τῶν ὀρφανῶν τοῦ πολέμου,
Μετάνιωσα,
Γιὰ ὅλα τὰ δάκρυα πού 'χυσα,
Στὴ ζωὴ μου.

ΠΑΡΑΚΛΗΣΗ...

Κύριε....

Τούτη τὴν Κυριακή,

Τὴν πρώτη τοῦ παραλογισμοῦ στὴν Κύπρο,

Παρακαλῶ ΣΕ ν' ἀρνηθεῖς τ' «Ἅγια»

Ποὺ θὰ σοῦ προσφέρουν στοὺς Ναοὺς Σου.

Τὶ κεῖνα δὲ θὰ 'ναι

«Τὰ Σὰ ἐκ τῶν Σῶν»,

Μονάχα θὰ 'ναι,

Τὸ σῶμα κ' αἷμα τῶν μικρῶν Χερουβεὶμ,

Ποὺ πέθαναν, δίχως νὰ μάθουν,

Τὸ φταιξιμό τους.

ΕΤΟΣ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ

Θὰ μάσω ρόδα τοῦ μαγιοῦ καὶ τ' Ἀπριλιοῦ μοσκάνθια,
Τὸ φούλι, τὸν βασιλικό, τὸν κρίνο, τὴ λεβάντα·
Νὰ πλέξω μοσκοστέφανο, τῆς ἀνοιξῆς στεφάνι,
Νὰ στεφανώσω τὸ παιδί, ψηλὰ νὰ τ' ἀναστήσω,
Ἐκεῖνο νὰ ἴνοι μου Θεός κ' ἐγὼ προσκηνητῆς του.

ΦΑΡΙΣΣΑΙΟΙ 1979

Στὸν δεκάλογο τῆς ἔγνοιᾶς σας,
Γιὰ τὰ δικαιώματα τοῦ παιδιοῦ,
Ἵποκριτικὰ ξεχάσατε νὰ περιλάβετε
Τὸ δικαίωμά του, νὰ μὴ πεθαίνει
Σὲ πολέμους.
Φαρισσαῖοι...

ΠΙΚΡΟ ΚΕΡΑΣΜΑ

Στάλα τὴ στάλα τό 'μασα,
Τὸ αἷμα τῶν νεκρῶν παιδιῶν τοῦ Βιετνάμ.
'Απὸ τὸ βομβαρδισμένο σκολειὸ τοῦ Μά-Λάϊ,
(Ἦτανε δέκα τὰ φτωχὰ κι' ἀπόμειν' ἓνα μόνο).
Κι' ἀπὸ τὸ πυρπολημένο βρεφοκομεῖο τῆς Τσάντ,
(Ἐκατὸ ζωές, πὸ κράτησαν, ὅσο τὸ πρῶτο κλάμα).
Κι' ἀπὸ τὰ φτωχοκάλυβα στὸ Δέλτα τοῦ Μεγκόγκ,
(Σὲ χέρσο χῶμα κάρπισαν χρυσόσταχα τσ' ἐλπίδας,
Μά 'πνεψε λίβας, ἄπρονος, καὶ μάρανε τὰ στάχυα).
Στάλα τὴ στάλα τό 'μασα,
Τὸ αἷμα τῶν νεκρῶν παιδιῶν τοῦ Βιετνάμ.
Καὶ στὸ κερνῶ, Πρόεδρε Χούα,
— 'Αψὺ κρασί, τριανταχρονίτικο, —
Νὰ πιεῖς μὲ τοὺς φονιάδες τους,
Τώρα πὸ τοὺς γλυκόσμιξες.

Α Γ Α Λ Ι Α Σ Μ Α

Ἔχ... Σουκρή, Σουκρή Ἐμίνογλου,
Μικρό, μελαχροινό, Τουρκάκι τῆς Κερήνειας,
Ἔχ καὶ νά ἔξερεις τ' ἀγάλιασμα ποὺ τράταρες στὴν ψυχὴ μου,
Κεῖνη τὴ δίσεχτην ὥρα τοῦ ἀποχωρισμοῦ — μὲ τὸν Ἀτίλα, —
Ὅντες φυλάκισες, στὴν ἀγκαλιά σου, τὸ Γιωργή, τὸ γειτονάκι σου,
Κι' ἀρνήθηκες, γιὰ τὴν ἀγάπη του,
Ὅλα τῆς γῆς τὰ δίκια.
Ἐ λοιπὸν ὄχι, Σουκρή, τζιγέρι μου, ὄχι,
Δὲ χάθησαν ὅλα, δὲ χάθησαν οἱ ἐλπίδες,
Ἄπισ κι' ἀγαπιέστ' ἐσεῖς, — ἀπισ κι' ἀγαπιοῦνται τὰ παιδιά.
Τί αὔριο, Σουκρή, μανίτσα μου·
Αὔριο, τὸ ρόδο τῆς ζωῆς, θὰ τὸ κρατοῦνε τὰ δικά σας χέρια,
Αὔριο, τὸ ρόδο τῆς ζωῆς, θὰ τ' ἀνασταίνουν οἱ δικές σας καρδιές.
Κι' αὔριο, θὰ ἔναι ἀλλιῶς,
Αὔριο θὰ ἔναι καλύτερα.
Δὲ μπορεῖ, θὰ ἔναι καλύτερα, Σουκρή,
Μικρό, μελαχροινό, Τουρκάκι τῆς Κερήνειας,
Μικρὸ πολίτη,
Τῆς πατρίδας Γῆς.

ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ

Ξάφνου,
Στὴν ἀπόμερη, βουβή, πλατεία τῆς Μανάγκουα,
Ποῦ στὴν ἄπλα τῆς, νυχτόμερα δέκα,
Τῆς Δαντικῆς τῆς κόλασης ὁ τρόμος σιργιανούσε,
Τὸ λευκὸ πουκάμισο λαβωμένου γαβριᾶ,
Ἐνέμισε, στὸν ἀγέρα, τὸ παρακάλιο του :
«Διψῶ...Βγῆκα γιὰ νερό... Μὴ μὲ σκοτώνετε».

.....

.....

Χρυσοποίκιλτα ξεφτέρουγα τῶν θρησκευτῶν,
Τιμημένα λάβαρα τῶν ταξικῶν ἀγώνων,
Σημαῖες ἐθνικῆς τῶν λαῶν,
Χαμηλῶστε...
Ἐδῶ, ὁ ἄνθρωπος,
Δολοφόνησε
Τὴν ἐλπίδα του.

ΤΗΛΕΟΠΤΙΚΗ ΚΑΤΑΘΕΣΗ

Σὲ κείνα, τὰ δουλωμέν' ἀπὸ τὸν τρόμο, μάτια,
Τοῦ πεινασμένου, μελλοθάνατου γαβριᾶ τῆς Μανάγκουα,
Ποῦ τάειδα νὰ βασιλεύουν μπροστά μου, —σὲ τηλεοπτικὸ πλάνο,—
Πρόφτασα νὰ ξεκρίνω,
Τὴν ἀσκήμα τοῦ κόσμου μου.

Κ Λ Α Ι Ω...

Δάγκωσα τὴν ψίχα τῆς ζωῆς,
Κ' εἶχα τὴ γέψη πικραμύγδαλου.
'Ανάσανα τ' ὀξυγόνο τῆς ζωῆς,
Κ' εἶχα τὴ μυρουδιὰ τῆς μαπαρούτης,
Ρούφηξα τὸ νέκταρ τῆς ζωῆς,
Κ' εἶχα τὴ γέψη τοῦ αἵματός.

«Εἰρήνη» —μήτρα τοῦ «καλοῦ»,—
Κλαίω τὸ μόλεμά σου.

ΑΙΜΑ !

Τσουγκρίσαμε τὰ κόκκιν' αὐγὰ τῆς Πασκαλιᾶς
κ' ἔτρεξ' αἷμα !

Δαγκώσαμε τὸν γοῦρμο καρπὸ τῆς ροδακινιάς
κ' ἔτρεξ' αἷμα !

Κόψαμε τὰ κρεμεζιά τριαντάφυλλα τοῦ Μάη
κ' ἔτρεξ' αἷμα !

Σελάγισαν οἱ σημαῖες τῶν ὀνειρώων μας, στοὺς ὀρίζοντες τῆς ἐλπίδας
κ' ἔτρεξ' αἷμα !

Αἷμα...!

Αἷμα.....!

Αἷμα.....!

Πατρίδα Γῆ, Μάρτης 1978.

ΑΘΡΟΙΣΜΑ

Στοὺς ῥόζους τῶν δυὸ χειρῶν σου, πατέρα,

Ἄθροίζω τὴν ἡλικία τοῦ μόχτου.

Ἢ σούμα «βουνό».

Στὶς ἀνήσυχες «ὀθόνες» τῶν δυὸ ματιῶν σου, μητέρα,

Ἄθροίζω τὴν ἀξιοπρέπεια τῶν αἰώνων.

Ἢ σούμα «μηδέν».

ΕΓΝΟΙΑ

Μᾶς ξεστράτησαν,
Ἐπὸ τῆ λεωφόρο τῶν λουλουδιῶν
Καὶ μᾶς ὑποχρέωσαν νὰ πορευόμαστε,
Στὴ ρούγα τῶν «τριβόλων».
Ἄνθρωποι, δὲν πονᾶτε;

ΣΤΜΒΟΤΛΗ

Μάθετε νὰ περιδιαβάσετε,
Στὸ βασίλειό σας, τῆς «βολῆς»
Καὶ νὰ μὴ ζυγώνετε,
Στοὺς προθάλαμους τῆς «νιότης»,
Μὴ σκιάξετε,
Τὴν «ἐλπίδα».

ΠΡΟΛΟΓΟΣ
(Σ' ένα «δοξαστικό»).

Ἡ νιόβγαλτη πεταλούδα, στὸ παρθενικὸ τῆς φτερούγισμα,
Δὲ διαλέγει καθαλίνα, μονάχ' ἀνθὸ νὰ κονέψει.

Σὲ τοῦτο τὸν παραμορφωτικὸ καθρέφτη,
Ποῦ στήσανε μπροστά σου, οἱ ποῦ συφέρο τό 'χουν,
'Αρνήσου νὰ καθρεφτιστεῖς καὶ μόνο γύρευε νὰ δεῖς πίσω του,
Τ' ἀληθινὸ εἶδωλο τοῦ κόσμου τους.

Τοῦτα τὰ «ἐπινίκια» θούρια,
Π' ὀλοχρονὶς «παιανίζον» στ' αὐτιά σου, οἱ ποῦ συφέρο τό 'χουν,
'Αρνήσου νὰ τ' ἀκούσεις καὶ μόνο πάσκισε ν' ἀφουγκραστεῖς, στὸ
βάθος τους,
Τὶς «οἰμωγές» τῶν ταπεινῶν καὶ τῶν ἀδικημένων τοῦ κόσμου τους.

Τοῦτα τὰ μαῦρα σύννεφα, στ' ἀκρούρανα τῆς ζωῆς,
Ποῦ τὰ φορτώνουν μὲ μυριάδες φοβέρες, γιὰ σέ, οἱ ποῦ συφέρο
τό 'χουν,
'Αρνήσου νὰ τὰ φοβηθεῖς καὶ μονάχ' ἀναμέρισέ τα, μὲ τὰ
μπράτσα σου,
Νὰ ξεκρίνεις, στὸ βάθος τους, τὶς χρυσαχτίδες τῆς ἐλπίδας,
Ποῦ γλυκοφιλοῦν τὸ δικό σου κόσμο.

Ἐσύ,
Δὲν εἶσαι τῆς ὅποιας ὥρας σπορά.
Δὲν εἶσαι τῆς ὅποιας ὀδύνης τέκνο.
'Ἐσύ 'σαι τῆς μιᾶς τῆς μοναδικῆς ὥρας, ὁ διαλεχτὸς καρπός.
'Ὁ «περιούσιος» τῶν αἰώνων.
'Ὁ ποῦ φέρνει τὴ «σφραγίδα δωρεᾶς».

Στὸ αἷμα σου,
Σκουντουφλοῦν, αἰώνων ὄργητες, γιὰ τ' ἄδικα.
Στὸ πνέμα σου,

Σιργιανοῦν φλόγες, μυριόγλωσσες, τῆς Χειροσίμα.

Στὰ μάτια σου,

Σπιθοβολᾶ τ' ὄραμα, γιὰ τὴ μιὰ πατρίδα τῆς ἀγάπης, —τὴν
πατρίδα— Γῆς.

Στὰ χεῖλια σου,

Ἄνθει, ἀμάραντο, τὸ φιλί, ἀπὸ τὸ γλυκοσιμίξιμο μὲ τὸ
φεγγάρι.

Ὅταν πρωτοτάνισες τὰ φτερά σου :

Οἱ ἔμποροι τοῦ πολέμου, λιτάνευαν τὸ «μῖσος», στὰ τρίστρατα
τοῦ κόσμου.

Οἱ ἱερεῖς, ἀπὸ τοὺς ἄμβονες, ἀνάπεμπαν δεήσεις κ' εὐχαριστήρια,
στὸν Ἄρη,

Οἱ δάσκαλοι, ἀπὸ τὶς ἔδρες τῆς σοφίας, μπόλιαζαν μὲ φαρμάκι,
τὶς ψυχὰς τῶν «παράκλητων».

Τὰ πόνια' στὴ σακιέρα τῆς ζωῆς, χόρευαν ξέφρενο «πυρρίχι».

Κ' ἦρθες, ἐσύ.

Σὲ καιροὺς δίσεχτους γιὰ τὸν ἄνθρωπο.

Μὲ τὸ βλέμμα σου, πεισματάρικη πυγολαμπίδα,

Νὰ μάχεται τὸ πηχτὸ σκοτάδι τῆς ἄσωστης νύχτας.

Μὲ τὴ καρδιά σου, ὀλάνθιστο ἔμυδαλόδεντρο,

Νὰ γητεύει τὶς μάνιτες βάρβαρου χειμῶνα.

Μὲ τὰ μάτια σου, κρουστάλλια κατακάθαρα,

Νὰ καθρεφτοῦνε, τὸ γιγάντιο ἐρωτηματικό, τῶν παρθενικῶν
στοχασμῶν σου.

Καὶ στάθηκες στὸ σκαλι τῆς μικρούλας αὐλῆς ποὺ σὲ κάρπι-
σε, — τῆς Γῆς μας,

Καὶ θροντοφώναξες, τρεῖς φορές :

—«Ἀγαπάω.....

Ἄγαπάω.....

Ἀγαπάω.....

Ὅμως,

Ὅς μᾶς ἄπλωσες τὸ χέρι, μὲ τὴν ἀπαλάμη του ἀνοιχτή,

Σ' ἀποκρεθίσαμε : — «Κᾶμε τὴν γροθιά».

Ὅς μᾶς προβόδησες τὴν ἀγάπη σου, —μέλι καὶ κἀντιο,—

Σ' ἀποκρεθίσαμε : — «Γύρισέ τὴν σὲ μῖσος».

Κι' ὡς μᾶς τράταρες τίς ἀπορίες σου, γιὰ τὰ δικά μας τ' ἄπρεπα,
Σ' ἀποκρεθίκαμε : — «Πυρπόλησέ μας».

Κ' εὐτύς,

Λύσαμε τοὺς ἀσκοὺς τοῦ Αἴολου,

Νὰ σημαδέψουμε, μὲ τοὺς παγωμένους ἀγέριδες τοῦ πανικοῦ μας,

Τ' ὀλάνθιστο δέντρο τῶν ἐλπίδων σου,

Πριχοῦ προφτάσει νὰ δέσει τὸν καρπὸ

Τῆς «ἀπόφασης».

Κ' εὐτύς,

Ριχτήκαμε, μὲ μανία, νὰ μάσουμ τριβόλια,

Ἄπὸ τὸ χέρσο χωράφι τῆς καρδιᾶς μας,

Γιὰ νὰ σπείρουμε τίς ροῦγες, οὔθε στρατίζαν,

Τὰ τρυφερὰ ὄνειρά σου.

Κ' εὐτύς,

Σὲ δικάσαμε.

Στις πολύβουες αἴθουσες τῶν χρηματιστηρίων.

Στὰ πεντάγωνα τῶν πολέμων.

Στοὺς χρυσοστόλιστους ἄμβονες, τῆς «ὀμίχλης».

Καὶ «διαρρήξαμε τὰ ἱμάτιά μας», — «Γιατί, καλό μας... γιατί;»

Καὶ νύφαμε τὰ χέρια μας, — «Κρῖμα καὶ πάλι κρῖμα σου...»

Καὶ σοῦ φορέσαμε τ' ἀγκαθένιο στεφάνι, — «Σοῦ πρέπονταν,
ἄσωτο...»

Καὶ σὲ κατηγορήσαμε :

--- «Ἄπατρη...»

— «Ἄθρησκο.....»

— «Ἄνατροπέα.....»

Καὶ σὲ καταδικάσαμε :

Στ' ὄνομα τῆς βολῆς μας....

Καὶ τῆς βολῆς μας.....

Καὶ τῆς βολῆς μας...

Ἄμην.

Ἄλλως,

Ἡ νιόβγαλτη πεταλούδα, στὸ παρθενικό της φτερούγισμα,

Δὲ γυρεύει καβαλίνα, μονάχ' ἀνθὸ νὰ κονέψει.

Ἄμην.

ΜΟΥ 'ΓΡΑΨΕΣ....

Μοῦ 'γραψες :

« Ἡ βαθεῖα πίστη στὴν εἰρήνη, πὺξ χειλίζουσι οἱ στίχοι σας, μὲ συνεπῆρε σύψυχο».

Κι' ἀκόμα :

« Ποῦ ἦσυνα λοιπὸν ἐσὺ ποιητὴ τῆς εἰρήνης καὶ δὲ σ' ἀκούσαμε; »

Ποῦ;

Μὰ ἐγώ, —εἴκοσι χρόνια, — δὲν ἔλειψα!

Ἦμουν ἐδῶ....

Στὴν Κορέα,

Στὸ Βιετνάμ,

Στὸ Λάος,

Στὸ Σινά,

Στὴν Κύπρο.....

.....

Ὅμως, μὴ πικραίνεσαι, ἀδερφέ μου.

Ξέρεις, δὲν εἶσαι ὁ μόνος.

Κανεῖς δὲ μ' ἄκουσε.

Εἴκοσι χρόνια.....!

Ἔχ, ἀδέρφια μου

Ἄδέρφια μου ξωμάχοι τοῦ κάμπου, λασπωμένα καὶ βρεμένα·

Μὲ τὰ πρόσωπά σας τ' ἀργασμέν' ἀπὸ τὸν ἥλιο,

— Καθὼς νιόργωτα χέρσα χωράφια, —

Ἔχ καὶ πῶς νὰ σᾶς μιλήσω ἐσᾶς, —ἀλήθεια πῶς;—

Γιὰ νὰ σταθεῖ στὴ μπόρεσή σας δυνατὸ νὰ γευτεῖτε,

Τὴν ἔγνοια ποὺ μὲ τυρανᾶ, γιὰ τὴν πικρὴ σας μοίρα;

Ἢ «ποίηση», τωρανᾶς, καλοὶ μου,

«Πρωτοπορεῖ», —λέει— «προβληματίζεται», «στοχάζετ',»

—ἔτσι λέει—

Πάνω στὸ ριζικὸ τοῦ ἀνθρώπου, ἢ ἀλήθεια, ὅμως

Σὲ ξένη γλῶσσα, ὄχι στὴ δική σας, —κείνη τὴν ἀποξέχασε,—

Ἔτσι καθὼς ὁ «ἄμβονας» —ἄς ποῦμε,— ὁ ἀλλόγλωσσος,

Ποὺ δὲν τότε νογᾶτε, μονάχα τότε σιαίζεστε.

Ὅμως ἐγώ,

Σπορὰ καὶ σπλάγνο σας,

Θὰ σᾶς τραγουδῶ, πάντα καὶ πάντα :

Μὲ τὸ στερενὸ βογγητὸ τοῦ φτασμένου σταχυοῦ,

Καθὼς χαράζει τὴ σάρκα του τ' ἀτσάλινο δρεπάνι.

Μὲ τὸ σπαραχτικὸ μουγκανητὸ τοῦ ζευγαριοῦ,

Ποὺ ἀλετριίζει στὸν ἄνυδρο κάμπο,

Φρυγμένον γιὰ δυὸ γουλιὲς νερό.

Μὲ τὸ πικρὸ τραγούδι τῆς ξενοδουλεύτρας μαζώχτρας,

Ποὺ ὑφαίνει τὸ μεροκάματό της σὲ προικιά,

Καταμεσις στ' ἀπλωτὰ μπαμπακοχώραφα.

Μὲ τὸ πλάνον τραγούδι τῆς χάλκινης χύτρας,

Ποὺ κατ' ἀπὸ τὴ λειψόφυλλην ἀγριογορτζιά,

Κανακεύει τὸ γιόμα τοῦ ζευγαῖ καὶ τῆς φαμίλιας του.
Μὲ τὸ παράπονο τῆς ἀπορφανισμένης οἰκογένειας τοῦ δουλευτῆ,
Ποὺ τ' ἀντιστῆλι της, στὸ μακρινὸ νησι τοῦ τρόμου,
Ζεσταίνει τὸ παγωμένο κουράγιο του,
Στὴν πυρὰ τῆς ἔγνοιας του· γιὰ τοὺς ἀπόκληρους τῆς γῆς.

Ἔχ, ἀδέρφια μου.....

Ἄδέρφια μου ξωμάχοι, λυπημένα, πικραμένα.

Ἡ «ποίηση» τωρανάς, καλοί μου,

Κεῖνη, —λέω— ποὺ γνοιάζεται γιὰ τὸ ριζικό σας, —τὴν ἄλλη ποιὸς
τῆνε λογιάζεται,

Μοιάζει τοῦ στρατηγοῦ ποὺ πέμπει διάτες γιὰ τὴ μάχη,

Σὲ γλῶσσα ξένη καὶ παντάξενη.

Κ' ἔχ... ἡ μάχη πᾶνε καιροὶ π' ἀρχίνησε, πᾶνε καιροί,

Κ' ἐσεῖς πῶς νὰ τὸ καταλάβετε μὲ ποιὸς νὰ πᾶτε, πῶς,

Ἄπισ κ' οἱ ποιητές, —οἱ στρατηγοὶ σας,— ἀποξέχασαν τὴ
γλῶσσα τους,

Καὶ στίνουν συντυχιὰς μαζί σας, σὲ γλῶσσα ξένη καὶ παντάξενη;

Ἔχ, ἀδέρφια μου....

Ἄδέρφια μου ξυπόλυτα, —ἔρμοι στρατιῶτες,—

Πῶς θὰ τοὺς καταλάβετε ν' ἀποκρεθῆτε «ναί»,

Ἄλήθεια, πῶς;